

XXVII МЕЖДУ-
НАРОДЕН ФЕСТИ-
ВАЛ „МАРТЕНСКИ
МУЗИКАЛНИ ДНИ“

„НАЙ-БЪЛГАРСКОТО ВРЕМЕ Е У МЕНЕ ...“

Център на тазгодишната песенно-поетична вечер беше рециталът по стихове на известния наш поет ПАВЕЛ МАТЕВ. В обсега на неговата поезия е преди всичко диалектичното начало, характерно за редица поети от поколението, към което принадлежи той (Вл. Башев, Д. Жотев, П. Стефанов и др.). Може да се твърди, че то е и част от съзанието на твореца, превърнало се в елемент от цялостната му представа за света, от неговата обществена и художествена концепция. Защото твърде раздвижен е душевният мир на лирическият герой на Павел Матев — той е станал и болка и умъдряване — болка на съществуващия във времето човек, болка за изгорелите в живота „хълмове“, за преминалите светкавици и бури и чувство за непрекъснато възобновяване. То е създавало чувството за трайност, за непрекъснатата промяна и за душевна устойчивост в промяната, за непрекъснато възобновяване на живота. Във времето нещата измерват не само своята мигновестност и краткотрайност, но и своята устойчивост и безкрайност. Човекът в стиховете на Павел Матев осъзнава не само болката за това, което си отива, но и творческата радост на възобновяването, на непрекъснатото възвръщане. Човекът в тази поезия е едно прощаване и едно завръщане; прощаване с детството, с младостта, с любовта и чудесата, и едно завръщане над старите, изгорели хълмове, завръщане в паметта и във времето.

Композиция по най-хубавите стихове на П. Матев озаглавена „Най-българското време е у мене...“ е направил з. а. ИВАН НАЛБАНТОВ от Театъра на народната армия, София. Този даровит и умен актьор е и чувствителен рецитатор. У него има някаква особена сплав между мъжественост и сантименталност, коя

то му позволи да предаде или по-точно да внуши на притихналата, препълнена зала целия диапазон от идеи и чувства на тази богата и мъдра поезия.

Музикалното оформление осъществи младата, изгряваща звезда на българската клавирна школа ЙОВЧО КРУШЕВ, който изпълни Етюд-картина опус 39, № 5 от Рахманинов. В артистичния облик на този пианист, познат на русенци от няколко поредни издания на фестивала, като че ли най-ярко се налага страстният порив, силно повишеният емоционален тонус на изпълнението. За щастие, това подчертано експресивно начало в изкуството на Йовчо Крушев, не е външно търсено, маниерно. То е естествен, непотиснат израз на силния му художествен темперамент.

Кратка, но стилно изградена и въздействаща бе и програмата на хор „РОДИНА“, Русе, с песни за родината, партията, Ленин и Октомври (според посвещението на фестивала) от П. Хаджиев, М. Коларов, Ал. Холминов и А. Новиков).

За професионалните качества на тази самодейна „певческа академия“ е писано многократно. И този път родинарите защитиха високата си певческа „марка“: пяха красиво, одухотворено, с необходимите за този репертоар патос и подем. Техният главен художествен ръководител ВАСИЛ АРНАУДОВ умее да „извади“ максималното, както от изпълняването произведение, така и от самите хористи. Усет за стил, темброво богатство, висока култура на звукоизвличането съпътстваха и четирите изпълнения, сред които бих отделил „Песента за Ленин“ от Холминов (солист з. а. Стефан Димитров), превърнала се в кульминация на програмата им.

Огнян СТАМБОЛИЕВ